

«CRISTIÀ AMB VOSALTRES, PREVERE PER A VOSALTRES»

Explica el bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon i Rovira, que més d'una vegada li han dit: «¿Com s'ho farà el bisbe, si li manquen capellans?». I ell ha tornat la pregunta amb aquests termes: «¿Com s'ho faran els cristians de Girona, si les vocacions vénen amb comptagotes?». Perquè el bisbe passa, però la comunitat cristiana continua.

Fa uns mesos, pel març, vàrem celebrar el «Dia del Seminari» i aquesta invitació anual respon a una necessitat dels cristians. Són més dels que podem pensar els joves que busquen sentit a la seva vida, que algú els orienti. En la catequesi han descobert Jesucrist, però tenen necessitat d'un guia, jove també; «jove per als joves».

Mentre, però, tinguem una imatge de Parròquia com d'una «estació de serveis religiosos», no tindrem ni el nombre ni el tipus de capellà que avui fa falta.

«Cristià amb vosaltres». El lloc normal del naixement d'una vocació al sacerdoci és la comunitat cristiana. Quan una comunitat cristiana adquireix una certa maduresa, la crida de Déu hi ressona i se li descobreix sentit. És en l'experiència del servei gratuït als altres que es troba el sentit de la vocació i se saboreja el gust de ser capellà. Llavors arriba el plantejament i es decideix l'ofrena: «Per a vosaltres, prevere».

No fas massa anys que l'objectiu ideal d'una església diocesana era «a cada campanar un capellà». Fa temps que les coses van canviant. La nostra experiència de portar solidàriament una colla de Parròquies, n'és un botó de mostra. Ha canviat, també, l'estil de celebrar el culte: abans la solemnitat del culte es mesurava pel nombre dels capellans, avui es mesura per la participació dels fidels. Ha canviat la manera de fer Església, sobretot després que el Concili ha dit que l'Església era el Poble de Déu.

L'objectiu de l'església diocesana avui ha de ser un altre: «A cada campanar, una comunitat», que faci present l'Evangelí en la vida i en les relacions entre veïns. Quan en un grup es viu una solidaritat real, provinent i animada per la caritat que ens ofereix Jesús en l'Eucaristia, hi ressona la crida de Déu, i ser capellà pren sentit i, fins i tot, és envejable.

Posem, doncs, en primer lloc la pregària, ja que cal tenir clar que la primera iniciativa ve de Déu. I en segon lloc, que cadascú reflexioni sobre el sentit i la necessitat del capellà. Per això, l'aparició d'aquest article en l'Anuari local, amb motiu de la Festa Major de l'any 90, vol ser un toc d'atenció de cara a la comunitat cristiana que hi ha a Sta. Eulàlia de Ronçana.

Mn. Josep